

LBRIS

We know
books

EDGAR ALLAN POE

**AVENTURILE
LUI GORDON PYM**

REGIS

Incredere în istețimea și bunul-simț al cititorului, subliniind, pe bună dreptate, că oricât de neșlefuită ar fi cartea mea din punct de vedere literar, însăși stângăcia ei, dacă va exista într-adevăr, va da mai mulți sortii faptelor să fie privite ca adevărate.

Aceste păreri ale lui însă nu m-au putut hotărî să-i dau ascultare. Văzând că nu mă las urnit din loc, mi-a propus să-i îngădui să facă el o relatare a primei părți a întâmplărilor pe care le trăisem, după cele ce aveam să-i povestesc eu, și să le publice în „Southern Literary Messenger” sub forma unor întâmplări imaginare. La aceasta nu mai aveam de ce să mă împotrivesc. Am primit deci, dar cu condiția să mi se pomenească numele. Și așa, două părți din așa-zisa poveste au apărut în numerele pe ianuarie și februarie (1837), și ca să nu fie luată drept altceva decât o poveste, revista a publicat în sumar numele domnului Poe.

Felul în care a fost primit acest mic șiretlic m-a hotărât în cele din urmă să-mi adun în mod sistematic materialul și să public relatarea întâmplărilor cu pricina. Am văzut însă că, deși evenimentele au fost relatate în revistă cu iscusința izbutită a povestirii (nu s-a denaturat și nu s-a ciuntit nimic), cititorul le-a primit totuși cu interes mai mare decât acela arătat unei simple povestiri. Câteva scrisori trimise domnului Poe au dovedit în mod limpede contrariul. De aceea, am tras concluzia că faptele istorisite în cursul povestirii mele erau de asemenea natură încât să constituie propria lor probă de autenticitate și că, prin urmare, nu aveam să mă tem prea mult că publicul nu-mi va da crezare.

După această expunere se va vedea în cele ce urmează cât anume îmi aparține mie și se va constata că niciun fapt n-a fost denaturat în cele câteva pagini de la început, scrise de domnul

Poe. Nu ar avea niciun rost să arătăm aici, nici chiar celor care nu au citit „Messenger-ul”, unde se termină această parte și unde începe partea mea; deosebirea de stil se va simți imediat.

A. G. PYM

New York, iulie 1838

Capitolul I

MĂ numesc Arthur Gordon Pym. La Nantucket, unde m-am născut, tata era un respectabil negustor, furnizor al marinei, iar bunicul din partea mamei, notar public cu o clientelă de invidiat. Pe ce punea el mâna îi aducea noroc și câștigase bani mulți cu acțiunile Edgarton New Bank, cum i se spunea mai înainte. În felul acesta, ca și prin diferite alte mijloace, izbutise să agonisească o avere frumușică.

Cred că ținea la mine mai mult decât la oricine pe lumea asta, și mă așteptam să-i moștenesc cea mai mare parte din avere. La vârsta de 6 ani m-a trimis la școala venerabilului Mr. Ricketts, un domn ciung și curios în felul lui. Nu era om să treacă prin New Bedford și să nu-l cunoască pe Mr. Ricketts. În școala lui am stat până la vârsta de 16 ani, după care am trecut la institutul lui Mr. E. Ronald, de sus, de pe dealul orașului. Aici m-am împrietenit cu băiatul lui Mr. Barnard, un căpitan de vas care naviga de obicei pentru Lloyd și Vredenburg — Mr. Barnard era și el foarte cunoscut la New Bedford și cu siguranță că avea multe relații la Edgarton.

Pe fiul lui îl chema Augustus și avea cu aproape doi ani mai mult decât mine. Taică-său îl luase odată la o vânătoare de balene pe vasul *John Donaldson*, și tot mereu îmi povestea despre întâmplările prin care trecuse, în Pacificul de Sud. De multe ori când plecam de la școală mă duceam la el și rămâneam acolo toată ziua și uneori chiar toată noaptea. Ne culcam în același pat, și Augustus izbutea să mă țină treaz până se crăpa de ziuă, povestindu-mi despre băștinașii din insula Tinian și despre tot felul de locuri pe care le văzuse în călătoriile lui. De la o vreme, povestirile lui Augustus au început să-mi trezească interesul și, încet-încet, m-a cuprins un dor nespus să plec pe mare. Aveam o barcă cu pânze, Ariel, care făcea vreo șaptezeci și cinci de dolari. Barca era acoperită până la jumătate de o punte sub care se afla o

cabina și avea greement de cuter; nu mai țin minte ce tonaj avea, dar știu că putea să ducă ușor zece persoane. Cu barca aceasta făceam noi de obicei cele mai mari năzbătii din câte s-au pomenit pe lume; și azi când mă mai gândesc la ele, mă minunez cum de mai sunt în viață.

Și acum, ca introducere la o altă poveste, mai lungă și de o mai mare însemnătate, am să vă istorisesc una dintre aceste întâmplări. Într-o seară la Mr. Barnard era mare sindrofie și țin minte că, până să se spargă petrecerea, eu și Augustus ne cam cherchelisem. Ca de obicei în asemenea împrejurări, am preferat să dorm la el decât să mă mai duc acasă.

Augustus a adormit foarte liniștit — cel puțin așa mi s-a părut mie (se făcuse aproape unu noaptea când s-a spart petrecerea) și nici măcar n-a adus vorba despre subiectul lui preferat. Cred că trecuse o jumătate de oră de când ne culcasem și tocmai începusem să ațipesc, când deodată Augustus s-a ridicat în capul oaselor și, trântind o înjurătură grozavă, mi-a declarat că toți Arthur Pymii din lume nu l-ar putea convinge să doarmă acum, când sufla o briză atât de minunată dinspre sud-vest.

În viața mea n-am fost mai uluit ca atunci. Nu-mi dădeam seama ce-l apucase și îmi ziceam că poate vinurile și lichiorurile pe care le băuse îi tulburaseră mințile. El însă a început să vorbească foarte calm, spunându-mi că își dă seama că eu îl cred beat, dar că nicicând nu fusese mai treaz. I se făcuse lehamite doar să mai zacă în pat ca un nevolnic, pe o noapte atât de frumoasă. Era hotărât să se dea jos, să se îmbrace și s-o pornească la voia întâmplării cu barca. Mi-e greu să vă spun ce-am simțit atunci. Știu doar că nici nu isprăvisese bine când am și simțit un dor nespus și un imbold fără de margini. Mi-am zis că acest gând năstrușnic e cel mai înțelept și mai plăcut lucru de pe lume. Furtuna părea că se apropie. O prevestea vântul tot mai puternic. Se lăsase frig; era spre sfârșitul lui octombrie. Am sărit și eu din pat ca un apucat și i-am spus că sunt la fel de curajos ca și el, că îmi

e și mie lehamite să mai zac în pat ca un nevolnic și că nu există năzbâtie sau poznă pe lumea asta pe care un Augustus Barnard din Nantucket ar fi gata să o facă, iar eu nu.

Ne-am îmbrăcat în mare grabă și am pornit-o iute spre barcă. Era legată la cheiul cel vechi și păraginit de lângă șantierul Pankey & Co. și se izbea cu bordajul de bârne, de mai-mai să se sfarme. Augustus a sărit în barcă și, cum aceasta luase apă până la jumătate, s-a apucat s-o golească. Odată treaba terminată, am înălțat focul și vela mare și cu toate pânzele sus am pornit cutezători spre larg.

Cum am mai spus, sufla un vânt tăios dinspre sud-vest. Noaptea era foarte limpede și rece. Augustus ședea la cârmă, iar eu mă instalasem lângă catarg, pe puntea de deasupra cabinei. Goneam cu cea mai mare iuțelă și de când lăsasem țarmul niciunul dintre noi nu scosese o vorbă. Într-un răstimp l-am întrebat pe tovarășul meu încotro avea de gând să se îndrepte și cam pe când socotea că ne-am putea întoarce. El a început să fluiera și, după câteva clipe, mi-a răspuns ursuz: „Eu unul mă duc în larg — tu n-ai decât să te întorci acasă dacă crezi că e mai bine”. M-am uitat la el și am înțeles pe dată că, deși se prefăcea că nu-i pasă, îl frământa o mare tulburare. Îl vedeam bine în lumina lunii — chipul îi era alb ca varul și mâna îi tremura atât de tare, încât abia de putea ține cârma. Mi-am dat seama că ceva nu era în ordine și m-a cuprins o mare neliniște. Pe atunci nu prea știam să manevrez o barcă, așa că soarta mea atârna acum de priceperea prietenului meu în cele marinărești. De altfel și vântul se întetise pe neașteptate împingându-ne cu putere dincolo de apele adăpostite ale țarmului — îmi era totuși rușine să mărturisesc cât de cât că mi-ar fi fost teamă și aproape o iumătate de ceas m-am încăpățânat să tac. De îndurat însă, nu mai puteam îndura și în cele din urmă i-am spus lui Augustus că ar fi bine să ne întoarcem. Ca și mai înainte, a trebuit să treacă aproape un minut până să-mi răspundă sau să plece urechea la cele ce-i spuneam. „Îndată”,

mi-a răspuns el într-un târziu, „avem tot timpul... suntem acasă cât ai clipi!”. Mă așteptam la un asemenea răspuns, dar în tonul cu care rostise aceste cuvinte se simțea ceva care mi-a stârnit o groază nespusă. M-am uitat din nou la el cu atenție. Buzele îi erau ca ceara, iar genunchii îi tremurau atât de tare, ciocnindu-se unul de altul, încât te întrebai cum de se mai ține pe picioare.

„Pentru numele lui Dumnezeu, Augustus, am strigat eu cuprins de spaimă, ce-i cu tine? Ce s-a întâmplat? Ce ai de gând?” „...Eh, ce s-a întâmplat?” a bâiguit el uimit la culme; în aceeași clipă a scăpat cârma din mână și s-a prăbușit cu fața înaintea pe fundul bărcii, „...ce s-a întâmplat? Nimic! Nu s-a întâmplat nimic... ne întoarcem acasă... nnu...u vezi?” Într-o străfulgerare am înțeles atunci tot adevărul. M-am repezit la el și l-am ridicat. Era beat, beat turtă, nu se mai putea ține pe picioare, nu mai putea vorbi și nu mai vedea nimic. Ochii îi erau sticloși. Când, cuprins de o disperare fără margini, i-am dat drumul, s-a rostogolit ca un butuc în apa din santină, de unde îl ridicasem. Nu mai încăpea îndoială că băuse mult mai mult decât crezusem eu și felul lui ciudat de a se purta, după ce ne-am dus la culcare, era urmarea unei beții adânci — o beție care de multe ori, ca și nebunia, îi îngăduie omului să se poarte ca și cum ar fi absolut lucid. Ca de obicei aerul rece al nopții și-a făcut efectul și sub influența lui mintea i s-a întunecat de tot.

Pe de altă parte faptul că își dăduse seama, chiar și așa, nelămurit, de primejdia ce ne pândea, avusese darul să grăbească tristul deznodământ. Ametise de-a binelea și nu-l prea vedeam venindu-și în fire decât după câteva ceasuri.

Cu greu și-ar putea închipui cineva cât eram de înspăimântat. Fumurile vinului se împrăștiaseră și încercam acum un dublu simțământ: de sfială și nehotărâre. Știam că nu sunt în stare să conduc barca și că vântul năprasnic și fluxul puternic ne duceau la pieire. Furtuna se îngămădea în spatele nostru; n-aveam nici busolă și nici provizii; era

limpede că ținând mereu direcția pe care o apucasem la revărsatul zorilor nu vom mai zări țărmul. Gândurile acestea și multe altele, la fel de înspăimântătoare, mi-au trecut prin minte cu o iuțeală de neînchipuit, paralizându-mă pentru câteva clipe de n-am mai fost bun de nimic. Barca gonea peste ape cu o iuțeală nemaipomenită — gonea cu vânt de provă, în plin, fără ca focul sau vela mare să fi fost strânse în terțarole, iar prova se înfunda toată în spumă. Mare minune că nu ne-am abătut în vânt pentru că, așa cum am mai spus, Augustus scăpase cârma, iar eu eram prea tulburat ca să o pot apuca. Din fericire, însă barca a rămas pe direcție și încet, încet mi-am mai venit în fire.

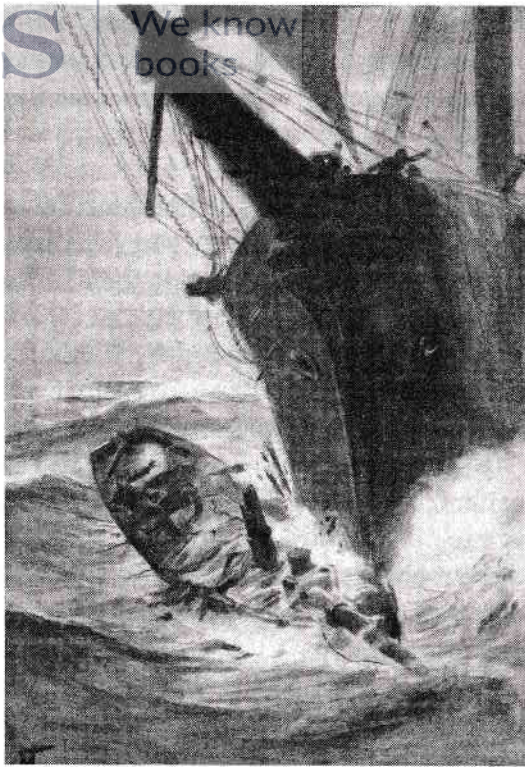
Vântul continua să crească suflând cu furie și ori de câte ori barca se ridica, după ce se scufundase cu botul înainte, apa se prăvălea peste noi la pupă, inundându-ne; amorțisem de nu mai simțeam nimic. În cele din urmă am luat o hotărâre disperată: m-am repezit la vela mare și am coborât-o. După cum era de așteptat, vela a zburat peste provă și, îmbibându-se de apă, a tras și catargul peste bord. Numai acest accident ne-a salvat de la pieire. Rămăși doar cu focul, puteam goni acum sub vânt și, deși luam din când în când apă în cantități mari, scăpasem totuși de spaima unei morți imediate. Am apucat cârma, respirând mai ușurat, pentru că știam acum că mai avem sorți de scăpare.

Augustus zăcea mai departe în nesimțire pe fundul bărcii; și cum era în primejdie să se înece în orice clipă (apa atinsese aproape treizeci de centimetri în locul în care se prăbușise el), am izbutit să-l ridic nițel, să-l așez și să-l țin așa, trecându-i o frânghie în jurul pieptului și legându-l de un inel de pe punte. După ce am aranjat lucrurile cât am putut mai bine, așa pătruns de frig și tulburat cum eram, m-am lăsat în voia celui de Sus, hotărât să îndur orice, cu toată tăria de care mă simțeam în stare.

Abia luasem această hotărâre, când deodată, un răcnet sau urlet puternic și prelung, țâșnit parcă din gâtlejurile a

o mie de diavoli, păru să sfâșie văzduhul deasupra și în jurul bărcii. Cât voi trăi nu voi uita spaima cumplită, de moarte, pe care am simțit-o în clipa aceea. Mi se făcuse părul măciucă — simțeam că îmi îngheață sângele în vine — inima încetase să mai bată și, fără să ridic măcar o dată privirea ca să văd ce anume mă înspăimânta, m-am prăbușit în nesimțire cu capul înainte peste trupul tovarășului meu.

Când mi-am venit în fire, mă aflam în cabina unui vas mare de pescuit balene, Pinguinul, care se îndrepta spre Nantucket. Câțiva oameni stăteau plecați asupra mea și Augustus, mai palid ca moartea, îmi freca de zor mâinile. Când a văzut că deschid ochii s-a pornit pe niște strigăte de mulțumire și de bucurie, care pe oamenii aceia cu chipuri aspre, adunați acolo, i-au făcut să râdă și să plângă deopotrivă. Taina salvării noastre nu s-a lămurit curând. Fusesem călcați de vasul de pescuit balene care venea cu vânt de bulină și cu toate pânzele ce le putuse ridica, îndreptându-se spre Nantucket și astfel, înainta vertiginos, spre noi, tăindu-ne calea.

Câțiva oameni erau de cart la prova, dar nu zăriseră barca noastră decât în clipa în care ciocnirea nu mai putea fi evitată — strigătele lor de alarmă mă înspăimântaseră pe mine atât de cumplit. Am aflat că namila aceea de vas trecuse peste noi cu aceeași ușurință cu care am fi trecut noi, cu bărcuța noastră, peste un fulg, fără să se oprească o clipă din drum. De pe puntea bărcii sfărâmate nu se auzise niciun strigăt — doar un pârâit ușor înghițit de mugetul vântului și al valurilor, și care răzbătuse în clipa în care șubreda noastră barcă se ștersese de chila celui care o scufundase: atât și nimic mai mult. Socotind că ambarcațiunea noastră (care, după cum vă amintiți, nu mai avea catarg) nu era decât o epavă părăsită, ce nu mai putea fi de niciun folos, căpitanul (căpitanul E. T. V. Block din New London) era de părere să-și urmeze drumul și să nu-și bată capul cu cele întâmplare. Din fericire, doi dintre oamenii care erau de cart jurau că au zărit pe cineva la cârmă, și o țineau morțiș că mai putea fi salvat.

Cearta s-a pornit atunci când căpitanul Block, înfuriindu-se, a declarat că „nu-i meseria lui să aibă grifă de toate cojile de nucă de pe ocean; că n-o să oprească el vasul din drum pentru prostii de soiul ăsta; că dacă pierise cineva în valuri, nu fusese decât vina lui și că n-avea decât să se ducă dracului și să se înece” sau așa ceva. Auzind acestea, s-a amestecat în vorbă și Henderson, secundul vasului, care, ca și întregul echipaj era, pe bună dreptate, indignat de vorbele căpitanului ce trădau atâta cruzime. Văzându-se sprijinit de marinari, el i-a vorbit acestuia răspicat spunându-i că după părerea lui era bun de dus la spânzurătoare și că nu-i va executa ordinul chiar dacă ar fi spânzurat în clipa în care va pune piciorul pe țarm. S-a repezit apoi la pupa îmbrâncindu-l pe Block (care s-a făcut ca varul, dar n-a scos un singur cuvânt) și, apucând cârma, a strigat poruncitor: „banda sub vânt”. Oamenii au alergat atunci la posturi și vasul a virat cu îndemânare. Toate acestea n-au durat nici

cinci minute, dar niciunul dintre cei de pe vas nu se aștepta să mai poată fi salvat cineva — dacă existase într-adevăr cineva în barcă. Cu toate astea, așa cum a văzut și cititorul, atât Augustus, cât și eu am fost salvați; iar salvarea noastră pare să fi fost rezultatul uneia din acele întâmplări norocoase pe care cu greu ți le poți închipui și pe care înțelepții și pioșii le atribuie unui amestec deosebit al providenței.

În timp ce vasul stătea pe loc, secundul a coborât barca cea mică și a sărit în ea împreună cu alți doi oameni — cred că erau cei doi care susținuseră că m-ar fi văzut la cârmă. Dar nici nu s-au dezlipit bine de bordul vasului, care se afla sub vânt (luna mai strălucea puternic), că acesta a început să ruleze prelung și greoi în vânt; în aceeași clipă Henderson s-a ridicat pe bancă și le-a strigat oamenilor lui: „înmuiați vâslele”. Altceva nici nu mai spunea, ci le striga neîncetat și plin de nerăbdare: „înmuiați vâslele”, „înmuiați vâslele”. Mateloții au început să tragă la vâsle din răspuțeri. Între timp însă vasul s-a întors și a pornit-o înainte, deși toți cei de pe bord se străduiau să strângă pânzele. Cu toată primejdia care îl amenința, secundul, de îndată ce a prins un prilej, s-a agățat de portsarturile

mari. O nouă deviere puternică a făcut ca vasul să iasă cu tribordul din apă, aproape până la chilă. S-a putut vedea atunci destul de limpede ce anume îl îngrijorase pe Henderson. Un trup omenesc stătea agățat în chipul cel mai ciudat de fundul neted și lucios al vasului (Pingvinul era căptușit cu plăci de aramă) izbîndu-se cu putere de el ori de câte ori

carena se clătina. După mai multe eforturi zadarnice, făcute la fiecare deviere a vasului, și cu tot riscul de a-și vedea în orice clipă barca sfărâmându-se, au izbutit în cele din urmă să mă elibereze din primejdioasa poziție în care mă aflam și să mă ia pe bord — căci trupul salvat era al meu. Nitul care ieșea prin platoșa de aramă m-a prins, desigur, pe când alunecam sub vas, fixându-mă de fundul acestuia într-un chip atât de neobișnuit. Capul nitului pătrunsese prin gulerul hainei mele de postav verde, înfigându-mi-se în ceafă, între două tendoane, chiar sub urechea dreaptă. M-au culcat degrabă pe pat —, deși viața părea să se fi stins cu totul în mine. Nu era niciun medic pe bord. Dar căpitanul m-a îngrijit cum a putut mai bine — fără îndoială, ca să se răscumpere în ochii echipajului pentru cruzimea cu care se purtase la începutul acestor întâmplări.

Între timp, Henderson s-a depărtat din nou de vas, deși vântul se prefăcuse acum într-un adevărat uragan. N-au trecut decât vreo câteva minute, și secundul a dat peste niște sfărâmături ale bărcii noastre. Puțin după aceea unul dintre oamenii care îl însoțeau i-a spus că deslușește din când în când un strigăt de ajutor care răzbate prin mugetul furtunii. Auzind acestea, curajoșii marinari au căutat neobosiți mai departe, timp de mai bine de o jumătate de oră, deși căpitanul Block lansa necontenit semnale de întoarcere și, deși fiecare clipă petrecută pe apă, într-o barcă atât de șubredă, însemna primejdie de moarte. Și, într-adevăr, e greu de închipuit cum de a putut scăpa o singură clipă de la pieire această bărcuță. Era însă construită pentru pescuitul balenelor și fusese prevăzută, după cum mi-am dat seama ceva mai târziu, cu goluri pentru aer, în felul bărcilor de salvare de pe coastele Țării Galilor.

După ce au căutat zadarnic o bucată de vreme, cum v-am mai spus, au hotărât să se întoarcă pe vas. Dar nici n-au apucat bine s-o pornească, și deodată s-a auzit un strigăt slab ce venea dinspre un obiect întunecat care a

trecut cu iuțeală pe lângă ei. S-au luat după el și curând l-au ajuns din urmă. Nu era altceva decât puntea cabinei lui Ariel. Augustus se zbătea lângă ea de parcă n-ar mai fi avut mult până să-și dea duhul. Când l-au prins, au văzut că era legat cu o frânghie de scândura care plutea. Dacă vă mai amintiți, de frânghia aceasta îl legasem chiar eu, trecându-i-o în jurul pieptului și fixând-o de un inel, ca să-l fac să stea drept; și se părea că în cele din urmă tocmai aceasta l-a ajutat să scape cu viață. Ariel era o barcă ușoară și, pe când se ducea la fund, scheletul i s-a desfăcut în bucăți; forța apei ce năvălea înăuntru ridicase, cum era și de așteptat, puntea cabinei, care, desprinzându-se de coastele vasului, a început să plutească, împreună cu alte sfărâmaturi, la suprafața apei. Și așa, Augustus s-a trezit și el plutind, scăpând astfel de la o moarte îngrozitoare.

A trebuit să treacă mai bine de un ceas pe bordul Pinguinului până să-și vină în fire și să-și dea seama cum pierise barca noastră. În cele din urmă s-a trezit de-a binelea și ne-a povestit în amănunt tot ce simțise acolo, în apă. În primele clipe, când abia începuse să-și recapete cunoștința, se pomenise plutind aproape de suprafața apei, răsucindu-se întruna cu o iuțeală de neînchipuit. O frânghie îi strângea grumazul, înfășurându-se de vreo trei-patru ori în jurul lui. O clipă mai târziu a simțit cum începe să urce cu repeziciune și, deodată, s-a izbit cu capul de ceva tare și a căzut din nou în nesimțire. Când și-a revenit, mintea îi era mai limpede — cu toate că mai stăruia o ceață care o învăluia. A înțeles atunci că se întâmplase un accident și că se afla în apă, deși era cu gura afară și putea să respire lesne. În clipa aceea, se pare, puntea gonia cu iuțeală sub vânt trăgându-l după ea așa cum era, culcat pe spate. Cât timp își păstra această poziție, mai mult ca sigur că nu se putea îneca. Dar deodată un val l-a azvârlit de-a curmezișul punții; Augustus s-a silit atunci să-și păstreze poziția, și din când în când striga după ajutor. O clipă mai înainte ca

Mr. Henderson să-l fi descoperit, sleit de puteri cum era, el dăduse drumul strânsorii și căzuse în mare, spunându-și că e pierdut. Tot timpul cât durase această luptă, nu-și amintise nimic despre Ariel sau despre altceva în legătură cu cauzele nenorocirii. Un simțământ nedeslușit de spaimă și disperare pusese stăpânire pe el. Când, în cele din urmă, a fost pescuit, judecata l-a părăsit cu totul; și, după cum am spus mai sus, a trebuit să treacă aproape un ceas de când a fost adus pe bordul Pinguinului până să-și dea bine seama în ce situație se află. Cât despre mine — eu am fost readus la viață dintr-o stare aproape vecină cu moartea (după ce timp de trei ceasuri și jumătate încercaseră zadarnic aproape toate mijloacele) mulțumită unei frecții zdravene cu o flanelă înmuiată în ulei fierbinte — tratament propus de Augustus. Rana de la ceafă, deși urâtă la vedere, s-a dovedit a nu fi prea gravă și, după puțin timp, m-am vindecat.

Pinguinul a intrat în port pe la nouă dimineața, după ce a trecut printr-una din cele mai păcătoase furtuni din câte se abătuseră vreodată prin apele Nantucketului. Augustus și cu mine am sosit tocmai la timp ca să luăm cu Mr. Barnard gustarea de dimineață — care, din fericire, a fost servită ceva mai târziu din pricina petrecerii de peste noapte. Cred că toți cei de la masă erau prea obosiți ca să-și mai dea seama de halul în care ne aflam. Cu siguranță că, la o cercetare mai atentă, înfățișarea noastră ne-ar fi trădat. Se știe însă că școlarii pot face adevărate minuni când e vorba să tragă pe cineva pe sfoară și, pe legea mea, nu cred că vreunul dintre prietenii noștri din Nantucket să fi bănuțit câtuși de puțin că înspăimântătoarea poveste — pe care o răspândeau prin oraș câțiva mateloți care pretindeau că scufundaseră în larg un vas și că pieriseră astfel în valuri vreo treizeci sau patruzeci de nenorociți — era în legătură cu Ariel, cu tovarășul meu sau cu mine. De atunci am mai vorbit adesea despre cele ce ni s-au întâmplat și de fiecare dată ne treceau fiori. Într-o zi, pe când stăteam așa de vorbă, Augustus mi-a mărturisit